

TOT DE

Rachel Renée Russell

Însemnările unei puștoaice 1: Povestiri dintr-o viață nu chiar atât de fabuloasă

Însemnările unei puștoaice 2: Povestirile unei tipe de găscă nu chiar atât de populare

Însemnările unei puștoaice 3: Povestirile unui pop star nu chiar atât de talentat

Însemnările unei puștoaice 4: Povestirile unei Prințese a Gheții nu chiar atât de grațioase

Însemnările unei puștoaice 5: Povestirile unei Domnișoare Atotștiutoare nu chiar atât de istețe

Însemnările unei puștoaice 6: Povestirile unei euceritoare nu chiar atât de fericite

Însemnările unei puștoaice 7: Povestirile unei dive TV nu chiar atât de strălucitoare

Însemnările unei puștoaice 8: Povestiri cu un final nu chiar atât de fericit

Însemnările unei puștoaice 9: Povestirile unei fete fițoase nu chiar atât de tocilare

Însemnările unei puștoaice 10: Povestirile unei îngrijitoare de animale nu chiar atât de perfecte

Însemnările unei puștoaice 11: Povestirile unei rivalități nu chiar atât de prietenoase

Însemnările unei puștoaice 12: Povestirile unei catastrofe amoroase nu chiar atât de secrete

Rachel Renée Russell

Însemnările unei PUȘTOAICE

arthur

Doris Edwards, mama mea, pentru că a fost alături de mine la bine și la greu și pentru că m-a susținut întotdeauna, spunându-mi că scrisul meu e amuzant, chiar dacă uneori nu era așa.

Fiicelor mele, Erin și Nikki Russell, pentru dragostea și încurajările lor.

Arianna Robinson, Mikayla Robinson și Sydney James, nepoatele mele adolescente, pentru că au fost cei mai dulci, extraordinari și, uneori, brutal de sinceri parteneri critici pe care un autor și-i poate dori.

SÂMBĂTĂ, 31 AUGUST

Câteodată stau și mă gândesc dacă mamei mele ÎI FUNCȚIONEAZĂ CREIERUL. Apoi sunt zile când sunt sigură că nu-i funcționează.

Ca astăzi, de exemplu.

Cearta a început dimineață, când am întrebat-o întâmplător dacă-mi poate cumpăra un iPhone din ăla nou și cool care face aproape orice. Consideram că este un lucru vital, probabil al doilea ca importanță după oxigen.

Ce altă cale mai bună de a-mi găsi un loc în grupul DCP (Drăguță, Cool & Populară) de la noua mea școală particulară, Școala Generală Westchester, decât să le vimesc pe fete cu un nou telefon super?

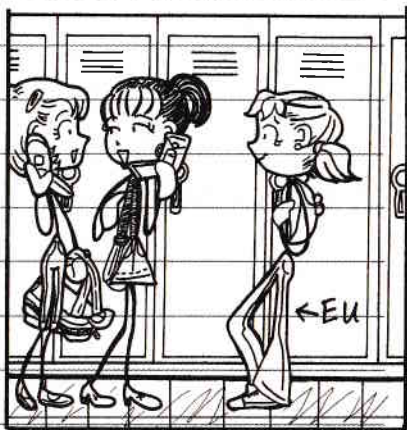
Anul trecut s-a dovedit că eram SINGURA elevă din ÎNTREAGA școală care nu avea unul 😞. Așa că am cumpărat unul mai vechi, la mâna a doua și superieftin de pe eBay.

Era mai mare decât ce voiam, dar m-am gândit că nu pot da greș, iar prețul redus, de numai 12.99

dolari, era foarte convenabil.

Mi-am pus telefonul în dulap și am răspândit vestea că oricine mă poate contacta acum pentru cele mai „Juicy” bârfe pe NOUL meu telefon! Apoi am numărat minutele până când viața mea socială avea să înceapă.

M-am neliniștit când două fete din grupul DCP s-au îndreptat spre mine, vorbind la telefoanele lor mobile.

Au venit chiar lângă dulapul meu și păreau superprietenoase. Apoi m-au invitat să luăm prânzul și am răspuns ceva de genul: „Hmm... OK!” Dar, în sinea mea, săream în sus și în jos, făcând „dansul fericirii” al lui Snoopy.

Apoi lucrurile au luat-o razna. Mi-au zis că au auzit despre noul meu telefon mobil de 600 de dolari, cu design Juicy Couture, și că toată lumea (adică restul grupului DCP) abia așteaptă să-l vadă.

Mă pregăteam să le explic că spuseseam „bârfe «Juicy» pe noul meu telefon”, NU „noi bârfe pe telefonul meu Juicy”, dar nu am apucat pentru că, din păcate, a început să-mi sune telefonul. Anormal

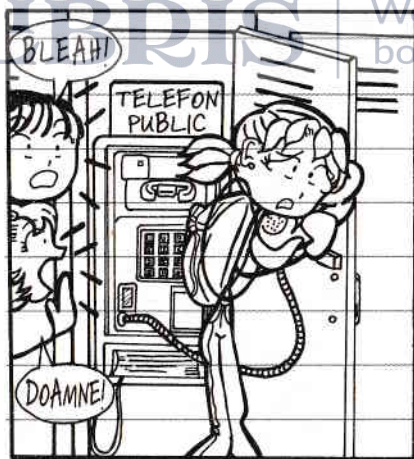

de tare. Încercam din răsuferință să-l ignor, dar amândouă fetele din DCP se holbau la mine, ca și cum ar fi zis: „Păi, ce faci, n-ai de gând să răspunzi?!”

Evident că nu voiam să răspund, pentru că presimțeam că vor fi cam dezamăgite văzându-mi telefonul.

Așa că stăteam pur și simplu, rugându-mă ca țârâitul telefonului să înceteze, dar n-a fost așa. Și, în scurt timp, toată lumea de pe coridor se holba la mine.

Până la urmă m-am dat bătută, m-am întors, am deschis dulapul și am răspuns la telefon. În primul rând, pentru a opri acea sonerie ORIBILĂ.

Am zis: „Alo? Hmm...
îmi pare rău. Ați greșit
numărul.“

Și când m-am întors,
cele două fete din
DCP alergau de-a
lungul holului țipând:
„Fă-l să dispară! Fă-l

să dispară!“ Am bănuț că asta însemna probabil că
NU mai voiau să iau prânzul cu ele, ceea ce era
nasol rău.

Cea mai importantă lecție pe care am învățat-o anul
trecut a fost că, dacă ai un telefon DEZGUSTĂTOR
sau dacă nu ai DELOC, viața ta socială e RUINATĂ.
În timp ce hoardele de fete care participă la petreceri
mondene UITĂ de obicei să poarte lenjerie intimă,
niciuncea nu ar putea să-i lipsească telefonul mobil. De
asta o cicăleam pe mama să-mi cumpere un iPhone.

Am încercat să strâng bani ca să-mi cumpăr eu unul,
dar era imposibil. Și asta mai ales pentru că sunt o
artistă și sunt TOTAL OBSEDATĂ de desen!

E ca și când aș înnebuni, dacă nu aș desena zilnic!

Mi-am cheltuit TOTI banii pe cărți de desen,
creioane, pixuri, tabere de creație și alte chestii de
genul ăsta. Hey, sunt pur și simplu LEFTERĂ, că nu
pot să-mi iau nici măcar un shake de la McDonald's!

În orice caz, când mama a venit de la mall cu un
cadou special de „început-de-an-școlar“, eram
aproape sigură că știu despre ce-i vorba.

A turuit încontinuu despre faptul că, mergând la o
nouă școală particulară, urma să trec printr-o
„perioadă stresantă, de extraordinară dezvoltare
personală“ și că unul dintre cele mai bune „meca-
nisme de adaptare“ ar fi să-mi pot „comunica
gândurile și sentimentele“.

Eram absolut

EXTAZIATĂ

pentru că, mă gândeam eu, poți comunica cu un

NOU TELEFON!

Corect?! 😊

Am cam ignorat ce zicea mama, pentru că VISAM
CU OCHII DESCHIȘI la toate acele sonerii

tari, la muzica și filmele

pe care le puteam

descărca. Urma

să fie DRAGOSTE

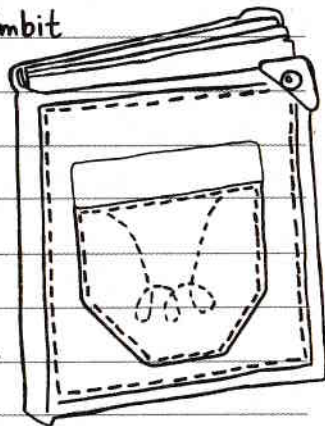
LA PRIMA

VEDERE!

Dar după ce mama a terminat în
sfârșit micul ei discurs, mi-a zâmbit

larg, m-a îmbrățișat și mi-a dat
o CARTE.

Am deschis-o și am răsfoit-o
NEBUNEȘTE, gândindu-mă că
poate a ascuns telefonul înăuntru.

Era firesc să fac asta, pentru că în acea perioadă
toate reclamele vorbeau despre cel mai subțire model
de telefon de pe piață.

Dar, încet-încet, am priceput că mama NU îmi
cumpărase un telefon și că așa-zisul cadou era o
mică și idioată carte! ☹️

E vorba despre o DEZAMĂGIRE majoră!

Apoi am observat că TOATE paginile cărții erau ALBE.

Gândeam ceva de genul: OH, NU. EA CHIAR
A FĂCUT ASTA!

Mama mi-a dat două lucruri: un JURNAL și, toto-
dată, dovada de necontestat că ESTE, de fapt,

MEDICAL VORBIND, FĂRĂ CREIER!!

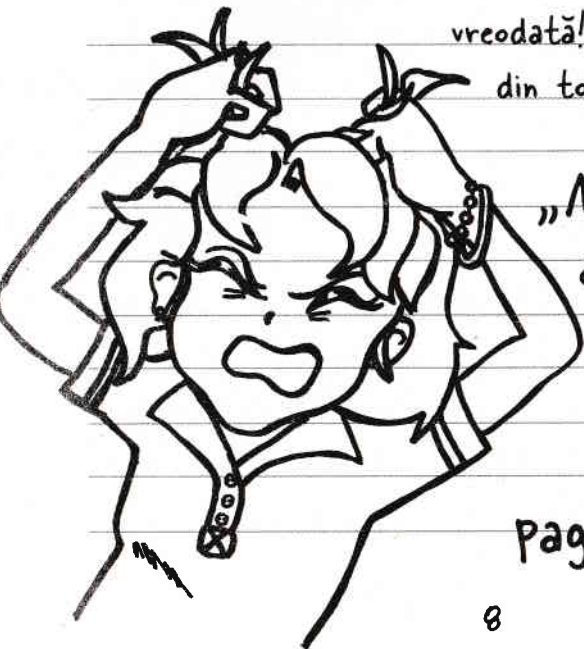
Bineînțeles că nimeni nu își mai scrie cele mai intime și
adânci sentimente, marile secrete într-un jurnal! DE CE?!

Pentru că dacă o persoană sau două îți află
secretele, îți pot ruina complet reputația.

Se presupune că postezi aceste lucruri interesante online pe BLOGUL tău, astfel încât MILIOANE de oameni să le poată citi!!!

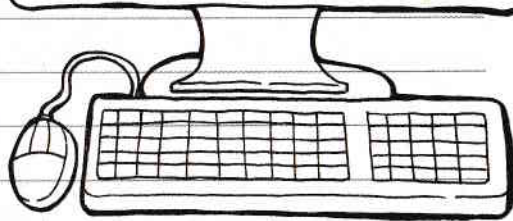
Doar un MARE RATAT ar putea fi prins SCRIND într-un JURNAL!!

Este CEL MAI oribil cadou pe care l-am primit vreodată! Îmi venea să urlu din toți rărunchii:

„Mamă, nu am nevoie de o carte idioată cu 288 de pagini albe!!“

We know books

AM NEVOIE, în schimb, să le pot „comunica“ prietenilor mei „gândurile și sentimentele“ mele, folosindu-mi telefonul mobil.

Stai! Ce toantă sunt! Tot uit. Nu am niciun prieten ÎNCĂ. Dar asta s-ar putea schimba peste noapte și trebuie să fiu pregătită. Cu un strălucitor telefon nou!

Deocamdată, NU voi mai scrie în acest jurnal.

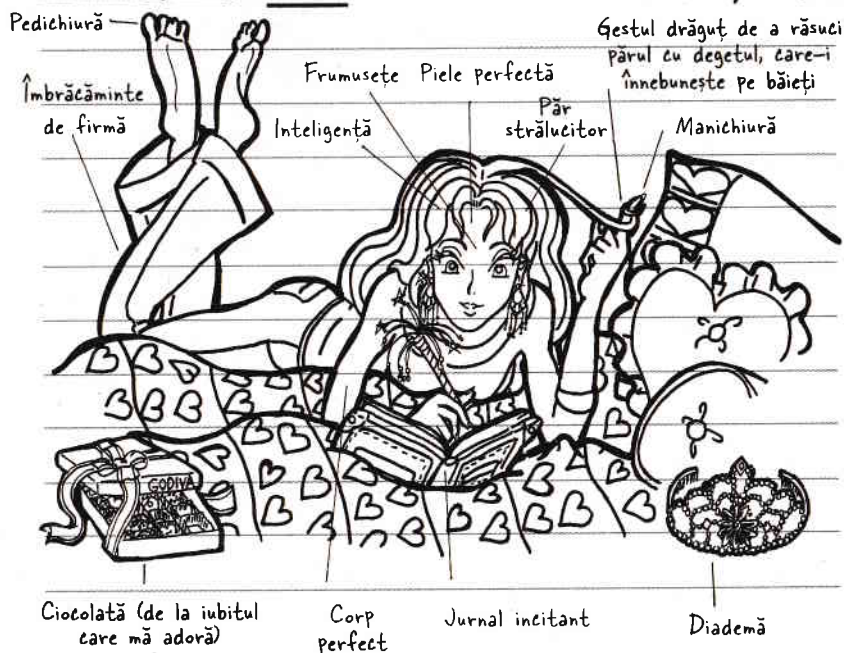
NICIODATĂ! NICIODATĂ!!

LUNI, 2 SEPTEMBRIE

OK. Știu că am zis că nu voi mai scrie niciodată în acest jurnal. Chiar vorbeam serios atunci. Nu sunt deloc genul de fată care să-și ocupe timpul cu un jurnal și o cutie de ciocolată Godiva pentru a scrie o multime de chestii siropoase despre iubitul ideal, despre primul sărut sau despre copleșitoarea NELI-NIȘTE fată de ÎNFRICOȘĂTOAREA descoperire cum că aș fi o PRINTEȘĂ a unui mic principat în care se vorbește franceză și care acum valorează MILIOANE.

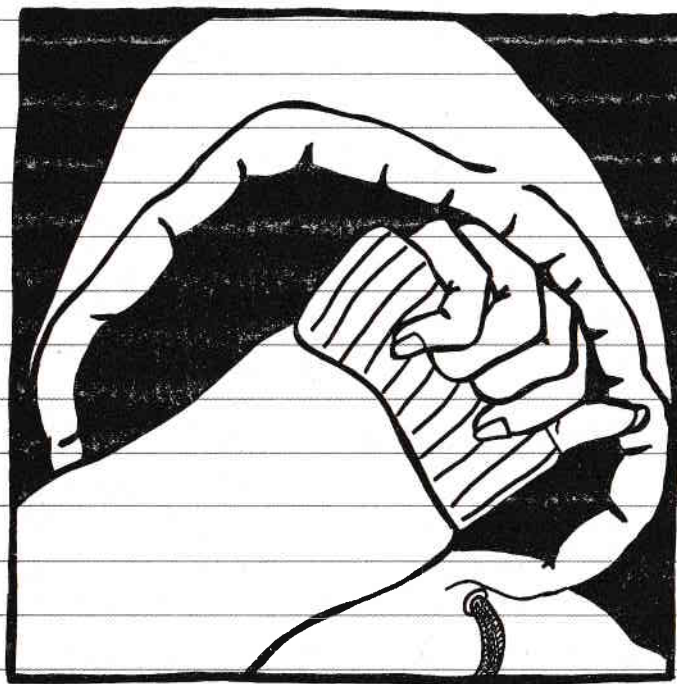
CHIAR NU SUNT EU AȘA!

VIATA MEA E FOARTE NASOALĂ!!

Toată ziua am bântuit în jurul noii mele școli ca un zombie cu gloss pe buze. Nicio persoană nu s-a oboșit să mă salute.

ASTA SUNT EU!

MĂ SIMT INVIZIBILĂ
APROAPE TOT TIMPUL!

Cum aş putea să mă integrez într-o şcoală
generală de snobi ca Şcoala Generală Westchester?!
În locul ăsta e un Starbucks în cantină!

Mi-aş fi dorit ca tatăl meu să nu fi câştigat
NICIODATĂ acel contract pentru exterminarea
gândacilor din şcoală.

Să-şi ia bursa lor jalnică şi s-o dea cuiva care o
vrea şi care are nevoie de ea, pentru că eu sigur
N-AM nevoie!

MARTI, 3 SEPTEMBRIE

E trecut de miezul nopţii şi aproape înnebunesc,
pentru că încă nu mi-am terminat tema. E vorba
de literatura engleză clasică şi avem *Visul unei
nopti de vară* de Shakespeare.

Am fost un pic surprinsă, pentru că nu ştiam că a
scris literatură pentru puştoaice.

Se povesteşte de un spiriduş rău, numit Puck, care
încearcă să distrugă un cuplu superdrăguţ, rătăcit
într-o pădure fermecată.

Apoi, tipul
ăsta cu cap
de măgar
nimereste la o
mare petrecere
cu zâne şi o
agaţă pe regină.
Lucru destul
de ciudat!

